

dr hab. Andrzej Rabsztyn, prof. UŚ
Uniwersytet Śląski w Katowicach
Wydział Humanistyczny
Instytut Literaturoznawstwa

Ocena dorobku naukowego i osiągnięcia habilitacyjnego
dr Magdaleny Koźluk
ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo

1. Informacje ogólne o Habilitantce

Dr Magdalena Koźluk jest absolwentką Uniwersytetu Łódzkiego i legitymuje się dwoma dyplomami ukończenia studiów magisterskich: pierwszy, magistra filologii romańskiej Uniwersytetu Łódzkiego otrzymała w 1996 roku, na podstawie pracy pt. *Eliduc de Marie de France et sa traduction par John Fowles (Eliduc Marii z Francji w tłumaczeniu Johna Fowlesa)*, napisanej pod kierunkiem prof. Zbigniewa Naliwajka (UW); drugi, magistra filologii klasycznej Uniwersytetu Łódzkiego, Pani dr Magdalena Koźluk otrzymała w 2001 roku na podstawie pracy pt. *Medea Pierre'a Jacquelota (1630). Sztuka długiego życia w świetle antycznej i średniowiecznej tradycji*, napisanej pod kierunkiem prof. Witolda Wróblewskiego (UMK). Chciałbym w tym miejscu podkreślić, że w obu przypadkach Pani Magdalena Koźluk otrzymała z egzaminu i pracy magisterskiej ocenę bardzo dobrą.

Zainteresowania Habilitantki sztuką przedłużania życia, Pierrem Jacquelot i jego dziełem znajdują również wyraz w głównych pracach badawczych, które stanowią podstawę dorobku naukowego i osiągnięcia habilitacyjnego będących przedmiotem niniejszej oceny.

W latach 2001-2004 Pani dr Magdalena Koźluk odbyła studia doktoranckie w systemie *co-tutelle* w Uniwersytecie Łódzkim oraz Uniwersytecie François-Rabelais w Tours, których zwieńczeniem było uzyskanie w 2007 roku stopnia doktora nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa w Uniwersytecie Łódzkim oraz doktora nauk humanistycznych i sztuki w Uniwersytecie François-Rabelais w Tours. Rozprawa doktorska pt. *L'Esculape et son art à la Renaissance. Étude sur le discours préfaciel dans les ouvrages français de médecine 1528-1628 (Eskulap i jego sztuka w dobie renesansu. Studium o wstępach do francuskich traktatów*

medycznych 1528-1628) uzyskała najwyższą ocenę członków międzynarodowej Komisji (w systemie francuskim jest to „très honorable avec félicitations du jury”). Ponadto w 2010 roku Ministerstwo Edukacji Francuskiej nadało Habilitantce stopień adiunkta w dwóch dziedzinach: język i literatura antyczna oraz epistemologia, historia nauk i techniki. Z pełnym przekonaniem mogę stwierdzić, że karierę naukową Pani dr Magdaleny Koźluk, której fundament stanowi solidne wykształcenie romanistyczne i klasyczne, charakteryzuje otwartość na inne dyscypliny.

Od 2005 roku, Pani dr Magdalena Koźluk związana jest zawodowo z Uniwersytetem Łódzkim, gdzie rozpoczęła pracę na stanowisku asystenta w stopniu magistra, a w latach 2007-2014 pracowała na stanowisku adiunkta w stopniu doktora w Zakładzie Literatury Greckiej i Kultury Śródziemnomorskiej (Katedra Filologii Klasycznej). W 2014 Habilitantka rozpoczęła pracę na stanowisku adiunkta w Zakładzie Literaturoznawstwa Romańskiego (Instytut Romanistyki), gdzie pracuje nadal w pełnym wymiarze godzin. Działalność dydaktyczną, organizacyjną i popularyzatorską Pani dr Koźluk omawiam w punkcie trzecim niniejszej oceny.

2. Ocena dorobku naukowo-badawczego ze szczególnym uwzględnieniem osiągnięcia naukowego

Dr Magdalena Koźluk przedstawiła do oceny interesujący, dojrzały i, w moim przekonaniu, w wielu aspektach pionierski dorobek. Przedłożone do oceny osiągnięcie badawcze Habilitantka zdefiniowała jako cykl tematyczny zatytułowany „Medycyna starożytna i jej recepcja we Francji u progu nowożytności (XVI-XVII wiek) z perspektywy retoryki klasycznej”. W jego skład wchodzi edycja naukowo-krytyczna siedemnastowiecznego traktatu medycznego: „Pierre Jacquelot, *L'Art de vivre longuement sous le nom de Médée*”, która ukazała się drukiem w Paryżu, w 2021 roku, w prestiżowym wydawnictwie Classiques Garnier (coll. Bibliothèque du XVIIe siècle sous la direction de Delphine Denis et Christian Biet) oraz siedemnaście publikacji naukowych (w tym jedna monografia) zredagowanych w języku polskim, francuskim i angielskim.

Zasadniczym walorem zredagowanej w języku francuskim i liczącej 550 stron edycji traktatu medycznego Pierre'a Jacquelota jest jej oryginalny charakter, stanowi ona bowiem pierwsze wydanie krytyczne tekstu *Medei*. Przedsięwzięcie wydawnicze, którego podjęła się Habilitantka, wydobywa z zapomnienia nie tylko autora, znanego tylko nielicznym specjalistom, ale przede wszystkim tekst, który w latach trzydziestych XVII wieku doczekał się czterech wydań i przez całą dekadę cieszył się znaczną popularnością. Nie jest to jednak dzieło

stricte literackie, nawet jeśli przytoczone przez Habilitantkę opinie (H. Fauré, s. 174) oraz umiejętnie przeprowadzony przez nią wywód zwracają uwagę na jego literackie walory. Autor tekstu nie był wielkim autorytetem w dziedzinie medycyny, a dla zdecydowanej większości badaczy literatury francuskiej XVII wieku pozostaje po prostu nieznany. Tymczasem jego tekst stanowi cenne źródło wiedzy na temat recepcji Antyku i Średniowiecza w pierwszej połowie XVII wieku oraz kompilację opinii czołowych przedstawicieli myśli medycznej, wobec których autor nie pozostaje całkowicie bezkrytyczny.

Przedstawiona do oceny praca, która nie jest monografią, ma układ dwuczęściowy: pierwsza część, będąca swego rodzaju rozbudowanym wstępem, stanowi studium historyczno-literackie owego traktatu. Liczy ona ponad 170 stron, 768 przypisów i 3 aneksy. Część druga to zasygnalizowany w tytule utwór Pierre'a Jacquelota opatrzonego obszernymi komentarzami odnoszącymi się między innymi do historii, filozofii czy medycyny zawartymi w 1156 przypisach.

Tak szeroki aparat krytyczny dowodzi niewątpliwie wielkiej erudycji Habilitantki. Opracowanie tekstu, jego ujednoczenie w zakresie ortografii i interpunkcji wymagało ogromnego nakładu pracy i niewątpliwie ułatwia współczesnemu czytelnikowi lekturę oraz zrozumienie zawartych w nim treści. Zastosowane skróty poszczególnych tytułów nadają publikacji koherencji i przejrzystości. Poza obowiązkową bibliografią (podzieloną na prymarną i sekundarną), publikacja zawiera glosariusz (około 300 haseł), indeksy nazwisk i postaci historycznych oraz dwie ilustracje. Na uwagę zasługują również trzy aneksy w formie tabel, które stanowią cenny komentarz do mieszczących się w traktacie odniesień intertekstualnych (do tekstów biblijnych i literackich) oraz do przywołanych przez Jacquelota wzorcowych postaci.

Studium historyczno-literackie poprzedzające utwór otwiera krótka przedmowa (*Avant-propos*), w której Habilitantka zamieszcza informacje na temat czterech kolejnych wydań omawianego traktatu w latach trzydziestych XVII wieku. W swoim uzasadnieniu współczesnego wydania utworu Pierre'a Jacquelota, wskazuje na jego skądinąd efemeryczny sukces, będący świadectwem obyczajów ówczesnych adeptów pielęgnacji ciała i ducha, słusznie przyjmując, że może ono zainteresować dzisiejszych badaczy historii medycyny, historii mentalności lub amatorów przedawnionych ciekawostek.

W pięciu kolejnych rozdziałach Pani dr Magdalena Koźluk skupia swoją uwagę na tradycji gatunku *regimen sanitatis* od Antyku do XVII wieku (rozdział I), przedstawia życie Pierre'a Jacquelota oraz uwypukla oryginalność utworu manifestującą się w pakcie czytelniczym w

dzisiejszym rozumieniu tego pojęcia, tzn. na poziomie paratekstu, oraz w dodatkowej księdze umieszczonej na początku traktatu i stanowiącej rozbudowany wstęp do dzieła (rozdział II). Trzeci rozdział zawiera analizę pozostałych sześciu ksiąg utworu pod kątem tematycznym; jej uzupełnieniem są informacje zawarte w rozdziale czwartym, w którym Habilitantka wyjaśnia, na czym polega nowatorstwo tekstu Jacquelota. W piątym i zarazem ostatnim rozdziale Pani dr Koźluk skupia się na metodzie pracy autora oraz środkach retorycznych, za pomocą których kreuje on swój *èthos*. Całość zwieńczona jest krótką konkluzją, która raz jeszcze podkreśla oryginalność utworu. Przedstawiony układ jest logiczny, a analizy – zawarte zwłaszcza w trzech ostatnich rozdziałach – nie budzą zastrzeżeń.

Uważam za całkowicie zasadne przedstawienie w pierwszym rozdziale studium historyczno-literackiego struktury dawnej medycyny praktycznej oraz przybliżenie pojęcia *diaita* w jego antycznym rozumieniu (sposób życia). Przegląd najważniejszych przedstawicieli *regimen sanitaris* od Starożytności poprzez Średniowiecze aż do XVII wieku, czyli okresu ukazania się *Medei*, pozwala Habilitantce doprecyzować miejsce omawianego utworu w tradycji gatunku *régimes de santé*, odkryć powiązania intertekstualne oraz ustalić stopień oryginalności tekstu Pierre'a Jacquelota. Ponadto, takie ujęcie tematu pozwala, poprzez nawiązanie do tradycji starożytnej, uwypuklić procesy estetyczne i intelektualne zachodzące na przestrzeni epok, które mogą wskazywać na ciągłość bądź zanikanie pewnej topiki. Przyjęte ramy czasowe są słuszne, uważam jednak, że warto byłoby w tak oryginalnym studium przedstawić szerszą perspektywę dotyczącą stosunku kolejnych pokoleń, zwłaszcza w XVIII wieku, zarówno do medycyny, dietetyki, jak i przedłużenia życia, a także informacje na temat ukazujących się wówczas publikacji poświęconych powyższym zagadnieniom. Nie jest to jednak zarzut merytoryczny, lecz dygresja podyktowana zwykłą ciekawością, a podbudowana faktem, że już na s. 15 w przypisie 1, Habilitantka przytacza pozycję krytyczną obejmującą swoim zasięgiem właśnie wiek XVIII (Claire CRIGNON-DE OLIVEIRA, « Peut-on vieillir sans médecins? La réponse des auteurs de régimes de santé ou « conseils pour vivre longtemps » aux XVIIe et XVIIIe siècles », *Astériorion* [Online], 8 | 2011).

Sądzę, że w pierwszym rozdziale pracy można by również rozwinąć informacje na temat innych metod medycyny alternatywnej, np. praktyki podróżowania w celu poratowania zdrowia, zwłaszcza wyjazdami terapeutycznymi do wód i źródeł, wpływu powietrza na zdrowie człowieka, hydroterapii, balneryzmu itp. Wzmianki na ten temat znajdujemy na przestrzeni niemal wszystkich epok, począwszy od Starożytności (np. u Katullusa, Horacego, Dioskurydesa). O leczniczym charakterze podróży do miejscowości słynących z wód leczniczych przekonał się sam Montaigne, a w wieku XVII Pani de Sévigné podróżowała do

Vichy. W listach, pamiętnikach, wreszcie w literaturze francuskiej XVI i XVII wieku, znajdujemy wiele świadectw o popularności miejscowości słynących z wód. W opracowaniu *Littérature et voyages de santé*, pod redakcją Christine de Buzon i Odile Richard-Pauchet, Paryż, Classiques Garnier, coll. „Rencontres”, 2017 (523 s., ISBN 978-2-406-06394-0), znajdziemy szczegółową bibliografię liczącą około 100 pozycji (s. 211-219) z literatury przedmiotu w XVI i XVII wieku, w tym liczne traktaty poświęcone źródłom, fontanom i wodom.¹ Innym przykładem jest wcześniej opublikowany pod redakcją tych samych badaczek zbiór tekstów zatytułowany *Le corps et l'esprit en voyage*, Paryż, Classique Garnier, coll. „Rencontres”, 2012 (241 s., ISBN 978-2-8124-0518-1). W kontekście podróży terapeutycznych i popularności wód dostrzegam w/w opracowaniach pewne analogie z tekstem Pierre'a Jacquelota, zwłaszcza z dwoma pierwszymi rozdziałami książki drugiej, w których jest mowa o roli powietrza oraz o wietrze, a także z rozdziałem IX książki trzeciej, zatytułowanym „O wodzie”.

Drugi rozdział studium Pani dr Magdaleny Koźluk zawiera cenne informacje na temat autora traktatu, jego pochodzenia oraz wykształcenia. Habilitantka dokonuje również korekty niektórych danych biograficznych Jacquelota, na przykład, daty jego śmierci. Dla współczesnego odbiorcy przedstawiony życiorys stanowi zatem najbardziej aktualny punkt odniesienia dotyczący Pierre'a Jacquelota.

Kolejny etap rozważań zawartych w drugim rozdziale stanowi analiza elementów paratekstualnych utworu. Można by było w tym właśnie miejscu zwrócić większą uwagę na rolę paktu czytelniczego, nadając w ten sposób wywodowi charakter jeszcze bardziej analityczny, tak jak to ma miejsce w trzech ostatnich rozdziałach omawianego studium historyczno-literackiego.

¹ Jako przykład podaję kilka wybranych pozycji. Zakładam, że mogą one zainspirować Habilitantkę w jej dalszych badaniach.

BESANÇON, Philippe, *Petit traité des merveilles effets de deux admirables fontaines en la forest d'Ardenne, et le moyen d'en user à plusieurs maladies, pris du latin de maistre Philippe Besançon et mis en français par Marin le Febre*, Paris, P. Cavellat, 1577,

LA FRAMBOISIERE, Nicolas Abraham sieur de, *Le gouvernement necessaire a chacun pour vivre longuement en santé. Avec le gouvernement requis en l'usage des eaux Minerales, tant pour la preservation, que pour la guarison des maladies rebelles*, Paris, M. Sonnius, 1601,

DUVAL, Jacques, *L'Hydrotherapeutique des fontaines medicinales, nouvellement decouvertes aux environs de Rouen, tres utiles et profitables à un chacun, par noble homme M. Jacques Duval Docteur et Professeur en Medecine, natif d'Evreux*, Rouen, J. Besongne, 1603,

COURRADE, Augustin, *L'Hydre féminine combattue par la nymphe Pougeoise ou Traité des maladies des femmes guerries par les eaux de Pougues ; Les Armes d'Hercule ou Traité des eaux de Pougues ; L'Hydre abattue questions problematiques touchant l'usage des eaux de Pougues*, Nevers, J. Millot, 1634,

[BAUGIER, Edme], *Traité des eaux minérales d'Attancourt en Champagne. Avec quelques observations sur les eaux minérales de Sermaise*, Châlons, E. Seneuze, 1696.

Nie mam uwag dotyczących analizy sześciu ksiąg *Medei* pod kątem zawartej w utworze treści. Jest to rzetelne, uporządkowane studium, które pozwala odbiorcy zrozumieć niełatwy z perspektywy współczesnego czytelnika tekst. Habilitantka bardzo zręcznie eksponuje walory literackie utworu Jacquelota oraz jego erudycję przejawiającą się w licznych obrazach, alegoriach itp. Literacki charakter utworu Jacquelota jest widoczny również w warstwie intertekstu, a właściwie w jego alternacji ze słowem autorskim. Z tego punktu widzenia na szczególną pochwałę zasługuje rozdział piąty i ostatni zarazem (*L'èthos de l'auteur*), w którym Pani dr Magdalena Koźluk bada *èthos* autora wykreowany przez niego samego oraz formę wypowiedzi, jaką jest narracja auktorialna.

Reasumując, przedstawioną do oceny edycję naukowo-krytyczną traktatu medycznego Pierre'a Jacquelota opatrzoną wstępem i aparatem krytycznym z wielu dziedzin oceniam pozytywnie. Niedosyt wywołuje u mnie, literaturoznawcy, jedynie brak odniesienia się do literatury pięknej XVI i XVII wieku, w kontekście szeroko pojętego tematu ówczesnych praktyk medycznych.

Kolejny etap mojej oceny dotyczy 17 publikacji: 1 monografii, 9 artykułów i 7 rozdziałów w monografiach, które wpisują się w cykl tematyczny „Medycyna starożytna i jej recepcja we Francji u progu nowożytności (XVI-XVII wiek) z perspektywy klasycznej”. Ich tematyka związana jest ze starożytną retoryką i jej recepcją w dyskursie medycznym XVI i XVII wieku.

Najważniejsze zagadnienia, które porusza Pani dr Magdalena Koźluk w swoich publikacjach, dotyczą, między innymi: kwestii językowych związanych z transferem wiedzy z łaciny na francuski, początków medycznej terminologii francuskiej i problematyki przekładu. Ponadto Habilitantka analizuje w dyskursie paratekstualnym kwestię sentencji rozumianej jako czynnik kształtujący *èthos* pisarza oraz problematykę związaną z etyką pisarską i zawodową francuskich medyków. Realizowane w tym zakresie badania prowadzą Panią dr Koźluk do bardzo ciekawych wniosków podkreślających rolę uczciwości i naśladowania w dyskursie medycznym („Ne pas ‘estre surprins en un muet larrecin’ mais plutôt ‘imiter les abeilles...’ – l'éthique du médecin dans la préface médicale de la Renaissance (1528-1628)”, *Collectanea Philologica* XI, 2008, s. 147-161). W kontekście naśladowania mistrzów, Habilitantka podkreśla rolę inwektywy oraz znaczenie sztuki polemiki w dyskursie medycznym („Illustre champion, n'imites pas un rhéteur qui attaque sans prouver...”: argumenter, dénigrer – l'art de la polémique dans *De facultatibus naturalibus* de Galien”, *EOS* XCVI, fasc. 1, 2009, s. 127-136). Kolejne prace poświęcone przestrzeni paratekstu dotyczą relacji między nadawcą a odbiorcą oraz kształtowania się podmiotu wypowiedzi, których wyrazem jest obecność toposów będących świadectwem literackiej gry z czytelnikiem. Inne zagadnienia pojawiające

się w dyskursie paratekstualnym szesnasto- i siedemnastowiecznych tekstów medycznych, na które zwraca uwagę Pani dr Koźluk, odnoszą się do przemian zachodzących w hierarchii medycznej oraz roli doświadczenia.

Jedną z najważniejszych prac Habilitantki wpisujących się w problematykę recepcji starożytnej retoryki w traktatach medycznych XVI i XVII wieku jest monografia poświęcona dyskursowi paratekstualnemu zawartemu w piśmiennictwie związanym ze sztuką lekarską (*L'Esculape et son art à la Renaissance. Le discours préfaciel dans les ouvrages français de médecine 1528-1628*). Licząca 252 strony publikacja ukazała się w Paryżu, w 2012 roku i – podobnie jak omawiana wcześniej edycja naukowo-krytyczna *Medei* – wzbogaciła katalog wydawniczy Éditions Classiques Garnier. Jej zasięg jest niewątpliwie międzynarodowy, a interdyscyplinarny charakter, na styku badań dotyczących retoryki i historii książki, podkreśla kulturowy i ideologiczny wymiar piśmiennictwa medycznego. Jak zaznacza w swoim autoreferacie Habilitantka, podjęta w monografii tematyka ma swój początek w badaniach rozpoczętych w okresie doktoratu (stanowiąc ich kontynuację) i jest kompendium wiedzy z zakresu starożytnej retoryki, jej recepcji u progu nowożytności, a także historii medycyny i filozofii.

Poddany analizie imponujący korpus tekstów napisanych prozą bądź wierszem w języku francuskim, bibliografia przedmiotu zawierająca najważniejsze opracowania krytyczne, tok wywodu, podział treści, a zwłaszcza pogłębione wnioski, świadczą o bardzo dojrzałym warsztacie badawczym Habilitantki.

W skład monografii wchodzi słowo wstępne (*Préface*), w którym Autorka zwraca uwagę na rolę liminariów, zwłaszcza przedmów, w ukazujących się w XVI wieku we Francji traktatach medycznych, wprowadzenie (*Introduction*) określające korpus badawczy, ramy czasowe oraz przyjętą metodologię. W trzech częściach pracy Pani dr Magdalena Koźluk analizuje kolejno: paratekst jako przestrzeń kreowania się podmiotu wypowiedzenia, a także zagadnienia dotyczące osoby medyka jako autora tekstu (część pierwsza), kwestie językowe i hermeneutykę tekstu medycznego (część druga) oraz stosunek medyka do tradycji i nowoczesności (część trzecia). Całość zwieńczona jest konkluzją, następnie podzieloną na dwa główne działy bibliografią oraz indeksem nazwisk.

Można zauważyć, że część publikacji Habilitantki krąży wokół tematyki wyżej omówionej monografii (2012 r.), ale nie traktuję tego jako zarzutu – uważam, że przy zachowaniu naukowych standardów to dobra praktyka w naukach humanistycznych, pozwalająca na przetestowanie roboczych pomysłów i upowszechnienie efektów badań w mniejszej skali, zanim solidna monografia ukoronuje wieloletni wysiłek.

Pozostałe osiągnięcia naukowo-badawcze stanowiące wkład Habilitantki w rozwój dyscypliny stanowią artykuły naukowe oraz rozdziały w monografiach. Zostały one podzielone pod kątem tematycznym na trzy pola badawcze: historia dawnej książki medycznej (7 publikacji), dawna medycyna i sztuka emblematyczna (14 publikacji) i historia starożytnej medycyny oraz jej recepcja w szesnasto- i siedemnastowiecznej Francji (również 14 publikacji).

Warto również zwrócić uwagę na współautorstwo Pani dr Magdaleny Koźluk w monografii: *Editing Galen and Hippocrates in the Renaissance. An Exhibition of Sixteenth-Century Editions in the Library of Edward Worth (1678-1733)*, assisted by Jean-Paul Pittion, Dublin, The Edward Worth Library de Dublin, 2007, które stanowi 50%.

Ponadto Pani dr Koźluk angażowała się w działalność współredakcyjną. Jest współredaktorką dwóch monografii wieloautorskich w języku francuskim oraz dwóch innych w języku polskim.

Podsumowując aktywność naukową Pani dr Magdaleny Koźluk, należy stwierdzić, że pod względem publikacyjnym jest ona naprawdę obszerna. Przedstawione artykuły naukowe zostały opublikowane w czasopismach znajdujących się na dawnej liście ERIH i liście MNiSW, w odniesieniu zaś do Indeksu Hirscha i parametrów Google Scholar, zaobserwować można tendencję wzrostową cytowalności prac Habilitantki. Wiele z nich to publikacje wysoko punktowane, przy czym, jak wiadomo, przeliczniki punktowe ulegały ciągłym zmianom na przestrzeni kilkunastu ostatnich lat.

Naukowy dorobek Pani dr Magdaleny Koźluk dopełniają jej wystąpienia na konferencjach i sesjach naukowych. Od uzyskania stopnia doktora w 2007 do 2021 roku włącznie Habilitantka wzięła udział w 28 międzynarodowych konferencjach naukowych organizowanych w kraju i za granicą, 9 międzynarodowych sesjach i seminariach naukowych (wszystkie odbyły się za granicą), 11 krajowych konferencjach i 8 sesjach naukowych. Miała przyjemność uczestniczyć w kilku konferencjach, w czasie których dr Magdalena Koźluk przedstawiała wyniki swoich badań i muszę podkreślić, że jej wystąpienia zawsze spotykały się z uznaniem i zainteresowaniem.

O rozpoznawalności dr Magdaleny Koźluk w środowisku naukowym świadczą również recenzowanie przez nią prac opublikowanych w czasopismach międzynarodowych i krajowych oraz uczestnictwo w zespołach oceniających wnioski o finansowanie badań i wnioski w konkursach. W maju 2021 dr Magdalena Koźluk przygotowała opinię ekspercką dotyczącą europejskiego grantu ANF (AAP Culture, création, patrimoine, BIBLIM16, Bibliothèques d'imprimeurs à la Renaissance, outils de technologie intellectuelles) we Francji oraz opinię

ekspercką w sprawie starodruków w Sandomierzu (Projekt Ministerstwa Nauki i Edukacji w ramach zadań nazwanych Społeczna Odpowiedzialność Nauki – Biblioteki Naukowe).

Wśród wymagań stawianych naukowcom ubiegającym się o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego znajdują się także postulaty realizowania aktywności naukowej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Za tego typu dokonanie dr Magdalena Koźluk uznała prestiżowe stypendia w drodze konkursów (Trinity Long Room Hub, The Edward Worth Library, The Mursh's Library, Brill Fellowship w Scaliger Institute), których dr Koźluk była wielokrotnie beneficjentką. Habilitantka podjęła również współpracę z ośrodkami naukowymi w Tours (CESR, IEHCA), Bordeaux (Université Bordeaux 3, Maison des Sciences de l'Homme d'Aquitaine), Genewie (Institut d'Histoire de la Médecine et de la Santé, Université de Genève) i Besançon (Institut des Sciences et des Antiquités ISTA, Université de Franche-Comté Besançon). Współpraca z tym ostatnim ośrodkiem zaowocowała w 2012 roku czteromiesięcznym pobytem naukowo-badawczym w charakterze Visiting Profesor w Uniwersytecie Franche-Comté.

Ponadto dr Magdalena Koźluk może poszczycić się udziałem w międzynarodowych projektach badawczych (CESR Tours (Francja); Maison des Sciences de l'Homme d'Aquitaine (Bordeaux 3, Bordeaux 1); w grantie europejskim – Projet ANR-08-BLAN-0217-CSD9 HERMES: Institut d'Histoire de la Médecine, Université de Genève) i członkostwem w zespole naukowym na Sorbonie (laboratoire de l'UMR 8167 Orient et Méditerranée, Médecine grecque Sorbonne Université – Faculté de Lettres) oraz w stowarzyszeniu Société Française d'Histoire de la Médecine w Paryżu.

3. Ocena osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę

Habilitantka prowadziła różnorodne zajęcia dydaktyczne na Filologii Klasycznej UŁ oraz Filologii Romańskiej UŁ. Miały one formę wykładów, konwersatoriów, a także dotyczyły praktycznej nauki języka starogreckiego, łacińskiego oraz języka francuskiego. Dotychczas dr Koźluk wypromowała 10 prac licencjackich i 6 magisterskich. Nawet jeśli ich ilość nie jest duża, niewątpliwym sukcesem Habilitantki jest fakt, że niektóre z nich zostały wytypowane do nagrody. W latach 2007-2021 była recenzentką 25 prac licencjackich i 15 magisterskich na

kierunkach filologia klasyczna i filologia romańska. Wielokrotnie prowadziła wykłady dla uczniów szkół średnich.

Pani dr Magdalena Koźluk może wykazać się również licznymi osiągnięciami na polu organizacyjno-administracyjnym. Od 2016 roku pełni funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Romanistyki, a od 2020 bierze udział w pracach Wydziałowej Komisji ds. Jakości Kształcenia. Sprawdziła się również jako organizatorka, współorganizatorka i sekretarz międzynarodowych i krajowych konferencji naukowych oraz pełni ważne funkcje w krajowych i międzynarodowych organizacjach oraz towarzystwach naukowych (od 2014 roku do chwili obecnej dr Koźluk jest zastępcą Prezesa Koła Łódzkiego PTF, a od 2017 wchodzi w skład Rady administracyjnej Société Française d'Histoire de la Médecine z siedzibą w Paryżu).

Działalność Habilitantki niesie ze sobą walor przydatności w zakresie popularyzacji nauki, rozpoznawalności jej wyników; świadczy także o umiejętnościach popularyzatorskich dr Magdaleny Koźluk, wcale nie tak częstych wśród pracowników nauki.

W latach 2009-2018 dr Koźluk regularnie publikowała artykuły popularno-naukowe (w sumie 12) w Kronice Uniwersyteckiej Pismo Uniwersytetu Łódzkiego, następnie w Kronice Uniwersytetu Łódzkiego, stawiając sobie za cel uświadamianie czytelnikom doniosłości dziedzictwa kulturowego dawnych epok.

Nie będę wymieniał wszystkich zasług Pani dr Magdaleny Koźluk, które dotyczą np. promocji książek czy organizacji wystaw. Na koniec wspomnę tylko o kilku wybranych nagrodach i wyróżnieniach, które wyraźnie potwierdzają wkład Habilitantki w promocję i rozwój nauki. Są to: list gratulacyjny od Ambasadora RP w Dublinie, Tadeusza Szumowskiego, za zorganizowanie wystawy Editing Galen and Hippocrates in the Renaissance w bibliotece Worth Library w Dublinie (23.03.2007); wyróżnienie Prix J.-C. Sournia 2008 – nagroda przyznawana przez Francuskie Towarzystwo Naukowe w Paryżu (Société Française d'Histoire de la Médecine) za najlepszą rozprawę doktorską z zakresu historii medycyny napisaną przez obcokrajowca w języku francuskim, wrzesień 2009 roku – srebrny medal 'Société Française d'Histoire de la Médecine' SFHM Ut prosit et ornat; dwie Nagrody Rektora UŁ (II stopnia) za osiągnięcia związane z pracami badawczymi.

Wniosek końcowy

Podsumowując stwierdzam, że przedłożone do oceny osiągnięcia naukowe dr Magdaleny Koźluk stanowią w rozumieniu Art. 219 ust. 1 pkt. 2 Ustawy Prawo o Szkolnictwie Wyższym

i Nauce z dnia 20 lipca 2018 r. (Dz. U. 2020 poz. 85), znaczący wkład w rozwój nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa. Habilitantka wykazała się także aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury w szczególności zagranicznej w rozumieniu Art. 219 ust. 1 pkt. 3 Ustawy Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce z dnia 20 lipca 2018 r. (Dz. U. 2020 poz. 85). Praca organizacyjna, zawodowa, dydaktyczna i popularyzatorska Habilitantki również stanowi istotny wkład w rozwój nauk humanistycznych. Dorobek ten kwalifikuje się do nadania dr Magdalenie Koźluk stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, dyscyplina literaturoznawstwo, tym samym wnoszę o dopuszczenie dr Magdaleny Koźluk do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Andrzej Rantziński'.

Katowice, 2 marca 2022